

Son Bakış

– MESUT ÇİFTÇİ · 21 Mayıs 2024

İnsanın kısa ömrü ayrılıklar ve yol ayrımlarıyla dolu aslında. İnsan, hangi dönemde kimi bırakacağını, kim tarafından bırakılacağını ya da kim ile karşılaşacağını çoğu zaman bilemiyor. Düşünen beyinler için aslında bu akıl almaz bir durum. Dünyaya geldiğimizde birilerini seviyor, birilerine güveniyor ve birilerine bağlanıyoruz. Ardından bir şey oluveriyor ve sevdiğimiz, güvendiğimiz, bağlandığımız o kişiyle yollarımız ayrılıyor. Kimi zaman bu ayrılığı hissedebiliyoruz ve hatta bizzat kendimiz tercih edebiliyoruz. Ancak çoğu zaman bu ayrılıklar kader örgüsü içinde birdenbire gerçekleşiyor. Ne kadar da trajik bir durum.

Kalbimizi verdiğimiz, dağ gibi sırtımızı yasladığımız, hava gibi; su gibi bağlandığımız insanlar oluyor hayatlarımızda. Bu kişi kimi zaman annemiz, kimi zaman babamız, kimi zaman sevgilimiz, kimi zaman da arkadaşımız oluyor. Elbette bu sıfatlardan biri ya da birkaçı bir arada da bulunabiliyor. Yani insan sevgilisiyle arkadaş olabiliyor, arkadaşıyla baba-oğul ilişkisi kurabiliyor. Öyle ya da böyle insan bir başka insan ile bir şekilde sarsılmaz ve kuvvetli bağlar kurabiliyor. İşte bu kurulan bağlar ne kadar sağlam ve sarsılmaz olursa ayrılıklar da insanı o kadar çok yakıyor. Ansızın gelişen ayrılıklar ise bir başka acı veriyor.

Kuşkusuz her insan gibi benim kısacık ömrümde de böylesi ayrılıklardan bir hayli oldu. Yani bu ayrılıkları ve bu ayrılıkların insanda oluşturduğu hisleri kelimelere dökmek oldukça zor. Okuyucu da fark etmiştir ki yazının başından beri kıvrınmam da bu sebepten kaynaklanmaktadır. Aslına bakarsanız her zaman değiştiğim gibi insanın yeryüzü macerası nereden bakarsanız bakın acıklı bir öyküdür. Hüzünlerden sıyrılıp sevinçlere ulaşmak için çabalarız her zaman ve çoğu zaman ulaşamayız; hevesimiz kursağımızda

kalır.

Aslına bakılırsa bu insanın laneti olarak da tanımlanmaktadır çoğu inanç sisteminde. Hatta birçok kültür ve dile yerleşmiş bir deyim bile vardır bu konu ile ilgili; “Dünya cennet değildir.” Peki, ne alama gelmektedir bu? Dünyada devamlı suretle mutlu olmayı, başarılı olmayı, sevinçli olmayı beklememelisin. Zira insanın ebediyen mutlu, sevinçli ve başarılı olduğu yer cennettir. Cennette ne hüznün vardır ne acı vardır ne çabalamak vardır ne başarısızlık vardır ne hastalık vardır ne sıkıntı vardır; Güllük gülistanlık sütliman bir yerdir tarif edilen cennet. Ama dünya öyle değildir. Dünyada hüznün, sıkıntı, hastalık, başarısızlık, ayrılık, acı yani aklınıza kötü gelen ne varsa misliyle bulunmaktadır. Ayrıca insan dünyada bir şeylere ulaşmak için çalışmak ve çabalamak zorundadır. Şimdi okuyucu çalışmamanın ve çabalamamanın tembellik olarak tanımlandığından ve bu tanımın hiç de hoş olmayan utanç getiren bir davranış olduğundan bahsedebilir. Ancak bu yalnızca bize yeryüzü macerasında öğretilen bir öğreti ve yalnızca bir öğreti değil aynı zamanda da bir gerçek. Yaşadığımız bu dünyada çalışmadan, çabalamadan bir şeyler başarmamız ya da kazanmamız mümkün değil maalesef. Çalışmanın ve çabalamanın eziyetli bir iş olmasının nedeni ise cennetten yeryüzüne gönderilmiş olmamız. Aslında bu konuyu da daha fazla uzatmak niyetinde değilim. Zira konu herkesin de malumu.

Sevdiğimiz, güvendiğimiz ve bağlandığımız insana son defa baktığımızı ya da o insanın bize son defa baktığı bilseydik kendimizi nasıl hissederdik? Bu “Son Bakış” kuşkusuz unutulmazdır. Bu bakışı unutulmaz ve acı verici kılan şey ise son olmasıdır.

Anadolu’da yabancı olduğum bir yerde görev yaparken çeşitli insanları tanıma ve onlarla arkadaş olma imkânı buldum. Bu arkadaşlıklar arasında benim için oldukça değerli olanları da mevcuttu. Yani uçsuz bucaksız bir kumsal da rastladığımız bir inci tanesi gibi. Bu değerli inci bana ağabeylik yapan çok sevdiğim birisiydi. Birbirimize her rastladığımızda muhabbet eder, şakalaşır, halimizi hatırımızı sorardık. Ben o sene mühim bir ameliyat geçirmiştim. Hastalığım ve tedavi sürecim boyunca beni bir an olsun yalnız bırakmadı. Her ihtiyacımdaya yardımına koştu bu değerli ağabey. Hastaneden taburcu olduğumda tam iyileşmemiştim. Birkaç gün sonra da mübarek Ramazan Bayramı geldi. Ramazan Bayramının birinci günü bu değerli ağabeyim ile yürüyüş yapmak için dışarı çıktığımda karşılaştım. Tertemiz tıraşını olmuştu, beyaz gömlek ve lacivert kumaş pantolonunu giymişti. Boyalı iskarpinleri ile parıl parıl parlıyordu. Ağabeyimle kucaklaştık, sarıldık, bayramlaştık. Yüzü gülüyordu. Beni gördüğüne mutlu olmuştu. Bende onu gördüğüme çok mutlu olmuşum. Biraz sohbet ettik. Çok neşeliydi. Neşeli olması beni de keyiflendirmişti. Sonra birbirimizden ayrıldık. Dediğim gibi ben hastahaneden yeni çıkmıştım, iyileşme sürecindeydim. Tüm gece uyuyamadım, uyuyup uyuyup uyanıyordum. Sabahleyin güneşin doğuşunu izledim pencereden. İçimde yılan gibi kıvrılan bir sıkıntı vardı. Ben bu sıkıntının hastalıktan kaynaklandığını düşünüyordum. Ama ne de olsa bayram günüyüdü. Ev ahalisi toplanıp dışarı çıktık. Bayramın ikinci günü olduğu için marketler açılmıştır diye düşünüyorduk. Ama dışarıda anlam veremediğim bir tuhaflık vardı. Herkesin yüzü düşmüştü. Bayramdan ziyade bir matem havası vardı. Bu duruma anlam verememişim. Belki de ben öyle görüyordum diye düşünüyordum. Eve geldiğimde mahallede bir kalabalık ve feryat figan çığlıklar ve bağırışlar duydum. Çok telaşlanmış ve korkmuşum.

İşin aslını öğrendiğimde ise beynimden vurulmuşu döndüm. Dün bayramlaştığım inci tanesi değerli ağabeyim geceleyin intihar etmiş. Arabasıyla bir göletin kenarına gidip bir veda mektubu yazmış ve silahla kendini vurmuş. Hastalığımı filan unuttum. Dünyam yıkılmış gibi hissettim. Nefes alıp vermede zorlanıyordum. Kafamda tek bir soru yankılanıyordu; "Neden?" Neden böyle bir şey yapmış olabilirdi? Daha dün görüşmüştük. Tıraşını olmuştu, bayramlıklarını giymişti. Bana gülmüştü, sarılmış, kucaklanmış ve bayramlaşmıştık. Nasıl olmuştu da ağabeyim intihar etmişti.

Bu ağabeyimin cenazesine katıldım. Çok ama çok üzgündüm. Kafamda yaşananları eviriyor çeviriyor ve bir anlam vermeye çalışıyordum. Ama olmuyordu. İhtimaller beni delirtmek üzereydi. Belki bayramın birinci gününde karşılaştığımızda biraz daha uzun konuşsaydım, durumunu anlayabilseydim, akşam onu eve davet etseydim ya da ne bileyim düşüp hastalıktan bayılsaydım tüm gece hastanede kalsaydım o da benimle olsaydı. Yalnız kalmasaydı. Bu işi yapmasaydı. Daha sonra karşılaşmamızı konuşmamızı defalarca kafamda ölçtüm, biçtim ama bir sonuca ulaşamadım.

Bu değerli ağabeyimin, dostumun bana mirası bayramın birinci günü zihnime ve yüreğime kazınan ve hiçbir zaman unutamayacağım "Son Bakış" idi. Açık yeşil gözlerindeki güneşin yansımalarını asla unutamayacağım. Şimdi bu satırları yazarken bile o "Son Bakış" gözlerimin önünde duruyor. O bakışların son bakışlar olduğunu bilseydim her şey değişir miydi acaba ya da o değerli ağabeyim bana son kez baktığının farkında mıydı?

İnsanın yeryüzü macerası gerçekten acılarla dolu...